

Η εορτή του Προφήτου Ηλίου στην Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Την Ενορία της Κάτω Μυρτιά Τριχωνίδος επισκέφθηκε το απόγευμα του Σαββάτου, 19 Ιουλίου ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός**, όπου στον Ιερό Ναό του Προφήτου Ηλίου του Θεσβίτου χοροστάτησε και κήρυξε τον θείο λόγο στην ακολουθία του πανηγυρικού Εσπερινού.

Το πρωί της Κυριακής, 20 Ιουλίου 2025 ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας μετέβη στον οικισμό Άγιος Γεώργιος Μεσολογγίου, όπου στον Ιερό Ενοριακό Ναό του Προφήτου Ηλίου χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Κατά το κήρυγμά του, ανέλυσε το αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας, λέγοντας τα εξής: «Η σημερινή μέρα είναι αφιερωμένη σε έναν από τους σπουδαιότερους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, τον **προφήτη Ηλία**. Ανήκει σε εκείνες τις

μεγάλες μορφές, οι οποίες έζησαν πριν τον ερχομό του αληθινού Μεσσία στην γη, αγωνίστηκαν για την διατήρηση της πίστεως στον ένα και αληθινό Θεό και συγκρούστηκαν με ειδωλολάτρες και διεφθαρμένους βασιλείς του Ισραήλ, επιδεικνύοντας απίστευτο θάρρος και αυταπάρνηση, η οποία τελικά οδήγησε τους περισσότερους από αυτούς στον μαρτυρικό θάνατο.

Το πρόσωπο του μεγάλου αυτού προφήτη αποτελεί και τον συνδετικό κρίκο της εορταστικής αυτής ημέρας με την αποστολική περικοπή, η οποία ανήκει στην Καθολική επιστολή του Αποστόλου Ιακώβου. Ο **Άγιος Ιάκωβος** αναφέρει τον Προφήτη Ηλία ως Άνθρωπο του Θεού, του οποίου η προσευχή, εξ αιτίας της αταλάντευτης πίστεώς του, απέκτησε τόση δύναμη, ώστε, μέσω αυτής, εμπόδισε την βροχή να ποτίσει την γη για τρία χρόνια. Αποτέλεσμα αυτής της θεομηνίας ήταν η επιστροφή των Ισραηλιτών στην πίστη των Πατριαρχών της Παλαιάς Διαθήκης και η απάρνηση της ειδωλολατρίας.

Η επιστολή αυτή έχει μεγάλη σημασία για την Εκκλησία μας, **τους κινδύνους και τις πνευματικές ανάγκες των πρώτων Χριστιανών**. Για τους περισσότερους ιστορικούς της Καινής Διαθήκης μάλιστα, θεωρείται ως η πρώτη Επιστολή προς τους Χριστιανούς. Και αυτό διότι ο Απόστολος Ιάκωβος, ένα από τα σημαντικότερα πρόσωπα της πρώτης Εκκλησίας, είναι ο πρώτος από τους δώδεκα Αποστόλους που μαρτύρησε στην Ιερουσαλήμ το 62 μ.Χ., οπότε η Επιστολή του δεν μπορεί να γράφτηκε αργότερα.

Στην Επιστολή, ο Απόστολος Ιάκωβος επιδιώκει να πείσει τους χριστιανούς αδελφούς του να αισθάνονται διαρκώς πως ζουν μέσα στο φως του Χριστού και να αναζητούν με κάθε τρόπο την επικοινωνία και την ένωση μαζί Του. Ελάτε να αναγνωρίσουμε μαζί την φλογερή αγάπη με την οποία είναι πλημμυρισμένα τα λόγια του. Ρωτάει: «Βρίσκεται κανένας σας σε δύσκολη θέση; Να προσεύχεται. Είναι κάποιος χαρούμενος; Να υμνεί το Θεό. Είναι κάποιος από σας άρρωστος; Να προσκαλέσει τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας να προσευχηθούν γι' αυτόν και να τον αλείψουν με λάδι, επικαλούμενοι το όνομα του Κυρίου» (5: 13-14).

Αυτό όμως που κάνει τον λόγο του μοναδικό και αξίζει να αποτελεί σταθερή πυξίδα στην πνευματική μας ζωή είναι η σύνδεση που κάνει ανάμεσα στην προσευχή και την αγάπη. Το πόση σημασία έχει η προσευχή στην ζωή του Χριστιανού, το γνωρίζουμε όλοι, τόσο από τον ίδιο τον Χριστό, όσο και από όλους τους Αγίους Του ανεξαιρέτως. Ο Απόστολος Ιάκωβος όμως προχωρά σε κάτι υπέροχο: Διευρύνει την προσευχή, την κάνει πιο πλατιά και μας καλεί να μην την χρησιμοποιούμε μόνο ως μέσον της προσωπικής μας ωφέλειας και σωτηρίας αλλά και ως εργαλείο αγάπης. Ακούστε, με πόσο απλό τρόπο καταφέρνει να συνδέσει αυτά τα δύο:

«**Η προσευχή** που γίνεται με πίστη, γράφει, είναι σε θέση να σώσει ακόμη και έναν άρρωστο, με παρέμβαση του Κυρίου. Κι αν έχει κάνει αμαρτίες, ο Κύριος θα του τις συγχωρήσει ... Να προσεύχεστε ο ένας για τον άλλο, για να θεραπευτείτε. Η παράκληση εκείνου που ζει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού έχει μεγάλη δύναμη και αποτελεσματικότητα» (5: 15-16).

Αλήθεια, πόσο θα άλλαζε η πνευματική μας ζωή, αν εμπιστευόμασταν τον λόγο του Απόστολου Ιακώβου! Πόσο ο φόβος και η αγωνία για τα αγαπημένα μας πρόσωπα θα ημέρευαν με την προσευχή, αν ήμασταν βέβαιοι για την δύναμη της! Ο **άγιος Πορφύριος ο Κausοκαλυβίτης** έλεγε κάτι συγκινητικό και χαριτωμένο: «Μη μιλάτε πολύ στα παιδιά για τον Θεό. Τα λόγια μόνον χτυπάνε στα αυτιά τους. Μιλήστε στον Θεό για τα παιδιά σας. Τότε ο Θεός παίρνει την προσευχή σας και μέσω του αγγέλου του παιδιού, τα λέει στο παιδί. Λες την προσευχή σου για το παιδί; Αυτό είναι το πιο βασικό όπλο».

Τίνος όμως η προσευχή έχει μεγάλη δύναμη και αποτελεσματικότητα; Η προσευχή

εκείνου που ζει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Μεγάλη παρηγοριά κρύβει αυτός ο λόγος, αδελφοί μου. Παρηγοριά, αλλά και πνευματικό μεγαλείο. Η δική μας πνευματική προκοπή ενισχύει την δύναμη της προσευχής μας. Όσο ζούμε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, όσο καλλιεργούμε και ενισχύουμε την σχέση μας μαζί Του, γινόμαστε μέσον παρηγοριάς και σωτηρίας του αδελφού μας. Γινόμαστε συνεργοί στο σχέδιο της αγάπης του Θεού. Γινόμαστε συντελεστές ενισχύσεως, ιάσεως, ακόμη και αφέσεως των αμαρτιών του! Ποιά μεγαλύτερη δωρεά μπορεί κανείς να ποθήσει;

Στο σημερινό Ευαγγέλιο ακούσαμε για ένα ακόμη θαύμα του Κυρίου μας. Με μόνον τον λόγο Του, ένας παραλυτικός βρήκε την υγεία του! (Μτθ. 9: 1-8). Ακόμη όμως και εκείνη την μεγαλειώδη στιγμή, οι Γραμματείς, δηλαδή οι μορφωμένοι γνώστες του Νόμου του Μωυσή, οι διανοούμενοι Εβραίοι που είχαν οξυμμένο τον νου αλλά αναισθητη την καρδιά τους, αντί για ευγνώμονα τέκνα του Θεού, μεταβλήθηκαν σε θλιβερούς κατηγορούς Του, καθώς δεν Του αναγνώρισαν την δύναμη και το δικαίωμα να συγχωρεί αμαρτίες.

Αυτό συμβαίνει με όσους μεταβάλουν την πίστη σε υπόθεση του νου. Όσοι προσεγγίζουν το θέλημα του Θεού μόνο με την διάνοιά τους, χωρίς να φροντίζουν την κάθαρση της καρδιάς τους από τα ελαττώματα και τα πάθη τους, δεν θα νιώσουν ποτέ την γαλήνη και την χαρά της σχέσεώς τους με το πρόσωπο του Θεού και δεν θα αντιληφθούν ποτέ τα διαρκή θαύματα που συμβαίνουν γύρω μας. Αντίθετα, θα χλευάζουν και θα διώκουν εκείνους που μιλούν για την αλήθεια από το περίσσειμα της φωτισμένης τους καρδιάς, μέσα στην οποία επέτρεψαν, με τον πνευματικό τους αγώνα, να κατοικήσει η Θεία Χάρις.

Αυτή είναι η εξήγηση των διώξεων των Προφητών της Παλαιάς Διαθήκης. Αυτή είναι και η εξήγηση των διωγμών που υπέστησαν και υφίστανται μέχρι σήμερα οι Χριστιανοί σε πολλά μέρη της γης. Για τον λόγο αυτό, ο Απόστολος Ιάκωβος, στην αρχή της σημερινής περικοπής, μας καλεί να οπλιστούμε με υπομονή αλλά και με την βεβαιότητα πως η ευσπλαχνία του Θεού δεν θα επιτρέψει ποτέ να συντριβούν τα παιδιά του από τις δοκιμασίες και τους πειρασμούς.

Με την ίδια υπομονή ας οπλιστούμε και εμείς. **Η πίστη στον Χριστό έχει κόστος και πολλές φορές, μας φέρνει σε σύγκρουση με την νοοτροπία και τις πρακτικές του κόσμου τούτου.** Υπάρχουν στιγμές που ο αγώνας φαίνεται άνισος. Ακριβώς τότε, ας καταφεύγουμε στην ασφαλή άγκυρα της πίστεως και ας είμαστε βέβαιοι πως κανένας άνεμος, όσο δυνατά και αν πνέει, δεν είναι σε θέση να μας χωρίσει από την αγάπη του Θεού Πατέρα μας.

Περισσότερες φωτογραφίες [**ΕΔΩ**](#)